Наш культурны асяродак
Жырандоля
Выпуск № 36 (432)

На сцэне

Опера, эксперыменты і беларуская драматургія

Хутка тэатральная сфера вызначыць свае наймацнейшыя бакі

Мы пачалі шлях да вызначэння лаўрэатаў Нацыянальнай тэатральнай прэміі, якія будуць абвешчаны 21 снежня. Музычныя, лялечныя, эксперыментальныя спектаклі і не толькі будуць прадстаўлены ў адмысловых секцыях і ў шэрагу намінацый змогуць стаць найлепшымі.
З 2 кастрычніка на мінскіх пляцоўках паказваюцца найцікавейшыя, па версіі адборачнай камісіі, пастаноўкі, створаныя ў беларускіх тэатрах за апошні год.
З гэтых намінантаў некалькі складаў журы павінны будуць вызначыць пераможцаў. За спаборніцтвам, адпаведна, могуць сачыць і гледачы: расклад паказаў можна знайсці на сайце Купалаўскага тэатра, які з'яўляецца выканаўчай дырэкцыяй конкурсу.

Міжнародны форум тэатральнага мастацтва «ТЭАРТ» толькі-толькі завяршыў паказ праграмы «Belarus open», якая прадстаўляе свой пункт гледжання на тое, што ў беларускіх тэатрах варта ўвагі, а мы ўжо маем магчымасць пазнаёміцца з новай падборкай, дзякуючы свайму фармату нават шырэйшай. Пяты Рэспубліканскі конкурс тэатральнага мастацтва «Нацыянальная тэатральная прэмія» арганізуецца Міністэрствам культуры і Мінскім гарадскім выканаўчым камітэтам, гэта значыць нейкім чынам транслюе цікавасць дзяржавы да тэатра і яго падтрымку. Прыемна, што дыплом і статуэтка лаўрэатам прадугледжваюць і грашовы прыз.

Конкурс павінен вызначыць пераможцаў у секцыях музычных тэатраў, тэатра лялек, тэатраў драмы, кожная з якіх уключае ў сябе некалькі намінацый, эксперыментальных спектакляў, а таксама знайсці найлепшы спектакль на твор сучаснага беларускага аўтара і найлепшы спектакль для дзяцей і юнацтва.

Упершыню, напрыклад, Нацыянальная тэатральная прэмія выдзяляе эксперыментальныя спектаклі ў асобную секцыю. «Тое, што сёння з'яўляецца эксперыментам і смелым прарывам, заўтра можа стаць класікай», — каментуе **першы намеснік міністра культуры Ірына ДРЫГА**. Пакуль незразумела, па якіх крытэрыях секцыя ўвабрала ў сябе свае спектаклі, але ўвайшло сюды чатыры работы — «Бетон» і «Сёстры Граі» Яўгена Карняга, «ДэкаДанс/Арыгамі» Вольгі Скварцовай, «Oedipus» Юры Дзівакова.

Сярод намінаваных на прэмію ёсць і тыя спектаклі, што належаць прыватным тэатрам. Зразумела, са сваімі праектамі — а ўсяго на ўдзел у першым адборачным туры было пададзена 87 заявак, з якіх адабрана 48 пастановак, — выступаюць Вялікі тэатр оперы і балета, Беларускі дзяржаўны тэатр лялек, Беларускі дзяржаўны акадэмічны музычны тэатр, Магілёўскі абласны драматычны тэатр ці Гомельскі дзяржаўны тэатр лялек. Але таксама і тэатр Генадзя Гладкова «Тэрыторыя мюзікла» (на конкурсе ён прадстаўлены спектаклямі «Недалёка ад нормы» і «Жарсці па Цілю»), Цэнтр выканальніцкіх і візуальных мастацтваў «Арт Карпарэйшн» з іх праектам «Опіум» Аляксандра Марчанкі, тэатральны праект «ТрыТфармаТ» з пастаноўкай «Шлюбны дагавор».

Яшчэ адной навінкай стала намінацыя «Найлепшы спектакль тэатра драмы малой формы». Апроч яе, у секцыі тэатраў драмы пастаноўкі змогуць прэтэндаваць на званне «Найлепшага спектакля тэатра драмы», свае перамогі атрымаюць найлепшыя рэжысёр, сцэнограф, выканальнікі мужчынскай і жаночай роляў. Гэтая секцыя ўвогуле адна з самых «густанаселеных», бо ўвабрала ў сябе 22 пастаноўкі, сярод якіх як «Рэвізор», скажам так, мэтра Мікалая Пінігіна, так і «Чалавек з Падольска» маладога рэжысёра Дзмітрыя Багаслаўскага.

У секцыі музычных тэатраў за ўзнагароды будуць змагацца тры тэатры і дзевяць пастановак. Чатыры ад Вялікага — «Багема», «Тоска», «Ор і Ора», «Каханне і смерць». Тры ад акадэмічнага музычнага — «Трыстан і Ізольда», «Вясёлая ўдава», «Вішнёвы сад». І дзве ўжо названыя ад «Тэрыторыі мюзікла».

Лялечны тэатр — адзін з самых цікавых у беларускім тэатральным асяроддзі ўвогуле — пакажа сем прэтэндэнтаў на званне «найлепшага спектакля тэатра лялек», а таксама зможа вызначыць зноў жа найлепшага рэжысёра, сцэнографа, выканальнікаў мужчынскай і жаночай роляў. Крыху дзіўна, што сярод намінантаў няма работ Аляксея Ляляўскага, але Беларускі дзяржаўны тэатр лялек тут ёсць: у выглядзе «Каляднай гісторыі» Ігара Казакова і «Пансіёна Belvedere» італьянскага рэжысёра Матэа Сп'яцы. Ёсць і пастаноўкі ўжо вядомых імёнаў — Яўгена Карняга, Аляксандра Янушкевіча, Юры Дзівакова.

Асобна будзе ўзнагароджаны «Найлепшы спектакль па творы сучаснага беларускага аўтара», і на гэты прыз намінаваныя «Час сэканд-хэнд» паводле Святланы Алексіевіч, «Радзіва Прудок» паводле нядаўняга бестселера Андрусі Горвата і «Дарожка мая» Аляксандра Козака — усяго шэсць спектакляў.

Усе намінаваныя на Нацыянальную тэатральную прэмію пастаноўкі маюць быць паказаны да 21 снежня, а на адмысловай урачыстай цырымоніі атрымаць — ці не атрымаць — свае ўзнагароды. Конкурс сапраўды інтрыгуе: часам нават сам адбор падаецца дзіўным, таму з уласнай згодай і нязгодай спаборніцтва спектакляў набывае даволі гарачы характар.

Білеты можна набыць у касах тэатраў, а таксама на сайце kupalauski.by.

Сафія ПАЛЯНСКАЯ.

Сустрэчы

ПРА ШТО МАЎЧАЛА КРЫТЫК АРЛОВА

Гэта ўзаемна: у беларускага тэатра ёсць крытык Таццяна Арлова, у жыцці крытыка Арловай ёсць беларускі тэатр. Апошняе — справа, у якую ўмяшаўся лёс. Таму што яна, прыехаўшы з Масквы ў Мінск паступаць на журфак, не проста тут засталася, а здолела ўвайсці ў беларускі тэатральны мікракосмас і ўплываць на яго праз сваё меркаванне. Разбірала на атамы, выводзіла заканамернасці і прапаноўвала формулы, каб з аднаго рэчыва сінтэзаваць новае ці некалькі новых. І здолела дасягнуць таго, што падаецца неверагодным для любога крытыка наогул: яе любіць тэатр. Як адзначыў галоўны рэжысёр Нацыянальнага акадэмічнага драматычнага тэатра імя Максіма Горкага Сяргей Кавальчык, заўсёды хацелася сачыць, пра што напісала крытык Арлова і пра што яна прамаўчала.

Яе любяць у тэатры, і не толькі ў Купалаўскім, дзе адбылася сустрэча-размова з прафесарам Таццянай Арловай пра жыццё і мастацтва. Яна сабрала залу! Не будучы пазнавальнай праз тэлебачанне актрысай, рэжысёрам ці імпрэсарыа (прадзюсарам) з сусветным імем. Але гэта як паглядзець. Таму што ў той час, калі Таццяна Арлова пачынала пісаць пра тэатр, крытык павінен быў быць па ведах і мысленні на ўзроўні рэжысёра, яго праца фактычна была роўнай па задачах з працай тэатральнага імпрэсарыа. А наконт актрысы... Будучы дачкой вядомага артыста і тэатральнага выкладчыка Дзмітрыя Арлова, так ці інакш была паглыблена ў таямніцы гэтай прафесіі.

І дакладна — заўсёды ўмела сябе трымаць належным чынам перад вялікай аўдыторыяй (не дадуць схлусіць былыя студэнты журфака, што прайшлі журналісцкую школу Арловай), і заўсёды было цікава: што ж пра тую ці іншую прафесійную з'яву скажа Арлова? Як яна гэта скажа?

Дагэтуль цікавяцца. На сустрэчы ў тэатры імя Янкі Купалы зала камернай сцэны была паўнюткая. Людзі тэатра (рэжысёры, акцёры, крытыкі), журналісты (па культуры, грамадстве ці спорце). І абавязкова — студэнты. Яе студэнты — не былыя, а заўсёдныя. Прыйшлі на чарговую лекцыю Арловай. Якую яна правяла на адным дыханні. На гэты раз расказвала пра жыццё, уласнае.

ТЭАТР

— Мне прыемна, што гэта адбываецца ў тэатры імя Янкі Купалы. Гэта дарагое для мяне месца, яшчэ з пасляваеннага часу, калі мы, дзеці акцёраў, гулялі ў вайну і будавалі штабы, — гаворыць Таццяна Арлова. — Мой штаб быў пабудаваны на пажарнай лесвіцы гэтага будынка. Цяпер там шкляны пад'ёмнік. Каб замаскіравацца і лепш схавацца, мы збіралі розныя рэчы, афішы спектакляў. Вось у такім антуражы мы гулялі...

Мая першая кніжачка «Ты і я» была не толькі пра тэатр, а яшчэ і пра кіно. Першую свядомую кніжку «Купалаўцы» я напісала, калі была маладая, пра тых акцёраў, якіх ведала і любіла. Цяпер у мяне гатовая больш істотная работа, якая мае папярэднюю назву «Друзей моих прекрасные черты».

Адным з купалаўцаў быў мой муж, Яўген Шабан. У гэтым тэатры ён працаваў загадчыкам літаратурнай часткі, тут ішлі яго п'есы.

Для мяне тэатр — гэта душа, думкі, учынкі чалавека. Ён у цэнтры. Пра яго гаворка.

ЖУРНАЛІСТЫКА

— Гэта не толькі тэхналогіі, як часам нам здаецца. Увогуле, гэта таксама чалавек у яго думках, пачуццях і ўчынках.

Калі я расказвала пра тэатр і вучыла студэнтаў пісаць рэцэнзіі, я была абсалютна ўпэўнена, што той, хто ўмее напісаць рэцэнзію, здолее стварыць любы журналісцкі матэрыял.

Доктарскую дысертацыю я абараніла, увёўшы ў навуковы зварот тэрмін «тэатральная журналістыка». Даказала, што такая была, ёсць і будзе. Тэатразнаўцы і сур'ёзныя крытыкі скептычна ставяцца да гэтай з'явы. Тэатральную журналістыку ствараюць усе журналісты, якія пішуць пра тэатр. І яна таксама будзе існаваць вельмі доўга. Як тэатр, як асобы ў ім. Як людзі, пра якіх расказваюць на мовах розных мастацтваў.

Ёй хочацца гаварыць пра тое, што яна ведае. І, магчыма, да тых кніг, што належаць аўтарству прафесара Таццяны Арловай, дададуцца новыя, ужо створаныя, што чакаюць выхаду ў свет і яшчэ не напісаныя. Але тут затрымкі не будзе — такая ў яе прафесія.

Ларыса ЦІМОШЫК.

Прыгожае жыццё

Па адзежы сустракаюць

Айчынныя дызайнеры распрацавалі вобразы для прадстаўніцы Беларусі на «Міс Свету».

Фота БелТА.

У Нацыянальнай школе прыгажосці дызайнеры паказалі ўборы, у якіх беларуска Марыя Васілевіч прадставіць нашу краіну на міжнародным конкурсе «Міс Свету — 2018». Нагадаем, сёлета гэты самы прэстыжны форум прыгажунь са 117 краін стартуе ўжо 10 лістапада ў кітайскім горадзе Санья, а завершыцца 8 снежня шоу гранд-фіналу.

Адным з самых відовішчных у конкурсе па традыцыі з'яўляецца дэфіле ў нацыянальных касцюмах. Сваё бачанне Беларусі сучаснай прадставіла дызайнер Дар'я Мугака, якая спалучыла вобраз «сувенірнай лялькі» з традыцыйнымі колерамі і матэрыяламі, што выкарыстоўваюцца ў нацыянальных беларускіх касцюмах. Сукенка-трансфармер, што называецца, лёгкім узмахам рукі ператвараецца з бальнага максі-ўбору ў эфектнае міні. Як зазначыла сама беларуская канкурсантка, гэты момант вельмі важны, бо ў сукенцы трэба будзе не толькі прыгожа прайсці па подыуме, але і выканаць нацыянальны танец.

Над вячэрняй сукенкай, якую Марыя «выгуляе» ў намінацыі «Міс топ-мадэль», працавала каманда дызайнераў з вядомага айчыннага дома моды. З чорнай тафты і цюлю майстры, падкрэсліваючы зграбную постаць дзяўчыны, зрабілі нешта бліскуча-эфемернае, накшталт трапічнага матылька, і разам з тым дастаткова арыгінальнае і яркае, каб беларуская ўдзельніца не згубілася на вялікай сцэне. Калі арыгінальнасць творчай задумы і вобраз наогул уразяць міжнароднае журы належным чынам, Марыя Васілевіч мае шанцы перамагчы ў гэтай намінацыі і аўтаматычна трапіць у топ-40 удзельніц фіналу «Міс Свету».

А вось замест трэцяй сукенкі для фінальнага шоу яе аўтар, беларуская дызайнер Юлія Латушкіна, паказала пакуль што толькі эскіз з «паветраным» сілуэтам і пераліўчатую тканіну складанага колеру з пераходам ад сіняга да бірузы.

Зразумела, убораў у багажы «Міс Беларусь» будзе значна больш: канкурсанткі знаходзяцца ў Кітаі на працягу цэлага месяца і ўвесь гэты час актыўна ўдзельнічаюць у дабрачынных, спартыўных, культурна-адукацыйных і забаўляльных мерапрыемствах, афіцыйных сустрэчах, фотасесіях і відэаздымках. І канешне, акрамя прыгожай абалонкі, дзяўчына актыўна працуе над зместам: шмат займаецца з выкладчыкамі Нацыянальнай школы прыгажосці харэаграфіяй і дэфіле і не забываецца на ўрокі англійскай мовы.

Вікторыя ЗАХАРАВА.

Шляхамі паэта

Міжнароднае свята паэзіі «О, Навагрудскі край — мой родны дом...», прысвечанае 220-годдзю з дня нараджэння Адама Міцкевіча, праходзіць у Навагрудку 5–7 кастрычніка, паведамілі карэспандэнту «Звязды» ў аддзеле культуры Навагрудскага райвыканкама.

Як вядома, дзіцячыя і юнацкія гады паэта прайшлі на Наваградчыне. У старажытным горадзе часта праходзяць розныя мерапрыемствы, прымеркаваныя да знакавых дат жыцця Адама Міцкевіча. Нямала цікавых падзей і сустрэч падрыхтавана для гараджан і гасцей з нагоды і гэтага свята.

Напрыклад, 5 кастрычніка прайшла навукова-практычная канферэнцыя з удзелам гісторыкаў, філолагаў, супрацоўнікаў музеяў, культуролагаў і іншых спецыялістаў, навуковыя інтарэсы якіх звязаны з рознымі аспектамі міцкевічазнаўства і актуалізацыі спадчыны паэта. У гэты дзень у Навагрудку адкрыўся новы дзіцячы садок, побач з якім закладзена алея памяці Адама Міцкевіча.

Асноўныя святочныя мерапрыемствы разгорнуцца 6 кастрычніка. У праграме — выступленні вядучых творчых калектываў рэгіёна і краіны, а таксама шоу пясочнай анімацыі па матывах паэмы «Пан Тадэвуш». Адкрыецца музей пад адкрытым небам «Страчаная спадчына» з макетамі розных гістарычных аб'ектаў. Фіналам дня стане вогненна-піратэхнічнае шоу і опэн-эйр «Прысвячэнне Песняру». Гасцей чакаюць квэсты і займальныя экскурсіі, адкрыюцца пленэр і выстаўка работ юных мастакоў.

Завершыцца свята 7 кастрычніка велапрабегам «Шляхам Міцкевіча». Усім ахвотным прапануюць пераадолець дыстанцыю ў 20 кіламетраў паміж Навагрудкам і возерам Свіцязь, апетым паэтам.

Кінакрокі

ЗОМБІ-АПАКАЛІПСІС НА ВІДЭАРЭГІСТРАТАРЫ

На вялікім экране паказалі фільм, цалкам складзены з дарожных здарэнняў

Кіно — адна з самых цудоўных маніпуляцый. Яшчэ цудоўней назіраць, якія формы гэтая маніпуляцыя часам набывае. У час, калі ў кінасферы не проста з'яўляюцца, а ў свае правы ўступаюць ненаратыўныя эксперыменты, фільмы, знятыя на схаваную ці вэб-камеру, кампіляцыі фотаздымкаў і іншае, на вялікім экране ў Мінску паказалі дакументальную карціну «Дарога» Дзмітрыя Калашнікава. Фільм цалкам складзены з запісаў відэарэгістратараў, дзе работа рэжысёра, здаецца, заключаецца ў выбарцы і мантажы. Так, нехта зрабіў калекцыю відэа, склаў гэта ў нейкую адпаведную задуме чарговасць, і выдаў за кіно. І паказаў, што гэта можа быць вартым кінатэатра, а не толькі канала на YouTube.

Праект беларускага прадзюсара Волі Чайкоўскай і расійскага рэжысёра пакатаўся па цэлым шэрагу кінафестываляў, ад расійскага «Артдокфэсту» да нідэрландскай «IDFA», з'ездзіў у Фінляндыю, Канаду, Польшчу, Эстонію, ЗША са слоганам «Усё, што заўгодна, можа здарыцца на расійскіх дарогах». Са слоганам і кур'ёзным кірункам, у якім паказваецца насамрэч не толькі расійская, але, скажам, рускамоўная прастора, праект, здаецца, добра «зайшоў» замежнай публіцы, бо ўпісаўся ў тамтэйшую дэманізацыю Расіі, якая часам значна дапамагае кінааўтарам прыцягваць да сябе ўвагу. Скажам так, Андрэй Звягінцаў добры не толькі сваім тонкім, атмасферным і шчырым кіно, але і тым, што трапляе ў кан'юнктуру.

З дарогі і гурта «Троіца» тут усё пачынаецца, дарогай і канчаецца. Увесь фільм складаецца з эпізодаў розных часоў, гарадоў і значэнняў, і ад кожнага ты ў выніку пачынаеш чакаць нейкага здарэння, непрадбачанага для тых, хто знаходзіцца ў аўтамабілі, і вельмі жаданага для цябе. Аварыі, жывёлы, Чалябінскі метэарыт і іншыя пагодныя катаклізмы, раз'юшаныя людзі і бойкі паказваюцца пад акампанемент каментарыяў і не даюць спыніцца. Як толькі пачынаецца новы эпізод, ты ведаеш, што кіроўца знаходзіцца ў пэўнай небяспецы і горача жадаеш дазнацца, у чым яна заключаецца на гэты раз.

Такое скажэнне колераў, адчуванне сусветнай катастрофы і інтрыга не заўсёды сустракаюцца і ў ігравым кіно. Зомбі-апакаліпсіс запісалі на відэарэгістратар.

У гэтым сэнсе «Дарога» — вельмі маніпулятыўны фільм. Мы ўсё яшчэ знаходзімся ў сферы кіно, якому ўласціва выклікаць суперажыванне, хваляванне, спачуванне, але падчас прагляду на першы план выступаюць іншыя пачуцці. Мы сапраўды чакаем новых здарэнняў і казусаў, незалежна ад таго, нясе гэта ў рэальным жыцці небяспеку, калецтвы і смерці, гэта значыць замяняем чалавечыя пачуцці на прагу новых узрушэнняў. Натуральна, перавароты машын, стрэлы, палаючы лес задавольваюць глядацкую цікавасць і праз гэта не адпускаюць ад экрана: перастаць глядзець, што яшчэ можа здарыцца на дарогах, немагчыма. Пэўным індыкатарам тут выступаюць больш дынамічныя ўстаўкі, у якіх кароткія вытрымкі з запісаў відэарэгістратараў змантаваны пад драйвовую ці нейкую яшчэ музыку.

Калі бачыш аварыі пад песню «Аўкцыёна», нешта ўсё ж падаецца ненармальным — ці гэта іронія над гледачом, які «з'ядае» жудаснае відовішча пад дынамічныя біты, ці шчырае жаданне паказаць дарожныя здарэнні як цалкам натуральныя інцыдэнты, бо на гэтай прасторы, маўляў, інакш быць не можа. Фокус у тым, што і глядач перастае ўспрымаць аварыі як аварыі, а глядзіць на гэта як на нейкі партрэт вось такой кур'ёзнай рэальнасці. Маўляў, паміраюць людзі — што зробіш, гэта расійскія дарогі.

Што цікава, дакументальны фільм, дзе аўтар нават не прыклаў руку да здымак і распараджаўся толькі правам выбару і мантажом, часам выглядае вельмі кінематаграфічна. Што толькі пацвярджае інтэграцыю законаў кіно ў рэальнае жыццё ці наадварот. Тут ёсць дзіўны эпізод: машына з пасажырамі, што, канешне, актыўна каментуюць і выказваюць эмоцыі, праязджае праз палаючы лес. На краі дарогі гарыць іншая машына. Кіроўца рухаецца павольна. Такое скажэнне колераў, адчуванне сусветнай катастрофы і інтрыга не заўсёды сустракаюцца і ў ігравым кіно. Зомбі-апакаліпсіс запісалі на відэарэгістратар.

Аказалася, мы вельмі проста пераключаемся з дарогі як страшнай з'явы на дарогу як крыніцу жартаў. Фільм Дзмітрыя Калашнікава ў гэтым сэнсе больш вылучаецца сваімі эксперыментамі над гледачом, чым створанымі сэнсамі.

Часам сярод такога роду відэа, аказваецца, сустракаюцца сюжэтныя эпізоды. На адной вытрымцы дзяўчына кінула свае сумкі ў машыну, а кіроўца з'ехаў. Яна папрасіла ўладальніка відэарэгістратара, што стаяў за імі, паехаць за тым аўтамабілем, бо гэта таксіст. Яны дагналі таксі, забралі сумкі з дакументамі, а скончылася ўсё знаёмствам «Я Паша» — «Я Даша».

Карціна ахапіла шмат характэрных рэчаў: спосаб вырашаць канфлікты — саступаць дарогу павінен той, у каго няма молата; спосаб рамантаваць дарогі — закідваць месіва ў лужыну; спосаб пакутаваць — выбягаць басанож на дарогу перад машынай, садзіцца на капот, а потым перабягаць па яе даху. Мядзведзя на дарозе і коней з санямі, якія наехалі на аўтамабіль. Танкі і клінінг-сэрвіс для іх. Хлопца, што скраў каўбасу з машыны. Дзяўчыну, якая вучылася кіраваць і пераехала праз усю дарогу, знесла агароджы, бо пераблытала педалі.

Не менш важнай часткай фільма з'яўляецца не толькі тое, што адбываецца перад лабавым шклом, але і падзеі ўнутры аўтамабіля. Каментарыі, нецэнзурныя словы, якія ўвесь час уплятаюцца ў гаворку, «заі», упамінанне Бога, спосаб камунікаваць, манера гаварыць, цеплыня паміж сваякамі і іх духоўнае яднанне пасля катастрофы, што здарылася перад вачыма, нерухомасць, калі маладыя людзі збіваюць кіроўцу іншай машыны, — усё таксама складваецца ў пэўны калектыўны партрэт. Не кажучы ўжо пра тое, што жывыя эмоцыі становяцца важнай часткай нашага ўспрымання фільма і таго, што ён дэманструе.

Як толькі пачынаецца новы эпізод, ты ведаеш, што кіроўца знаходзіцца ў пэўнай небяспецы і горача жадаеш дазнацца, у чым яна заключаецца на гэты раз.

«Дарога», што скарысталася запісамі відэарэгістратараў, паказала пошук новых формаў і шляхоў сучаснага кінематографам і паспрабавала праз сваю ідэю адлюстраваць пэўную прастору. Кур'ёзна і маніпулятыўна. Аказалася, мы вельмі проста пераключаемся з дарогі як страшнай з'явы на дарогу як крыніцу жартаў. Фільм Дзмітрыя Калашнікава ў гэтым сэнсе больш вылучаецца сваімі эксперыментамі над гледачом, чым створанымі сэнсамі. Прынамсі, эксперымент паказаў цікавы вынік.

Ірэна КАЦЯЛОВІЧ.